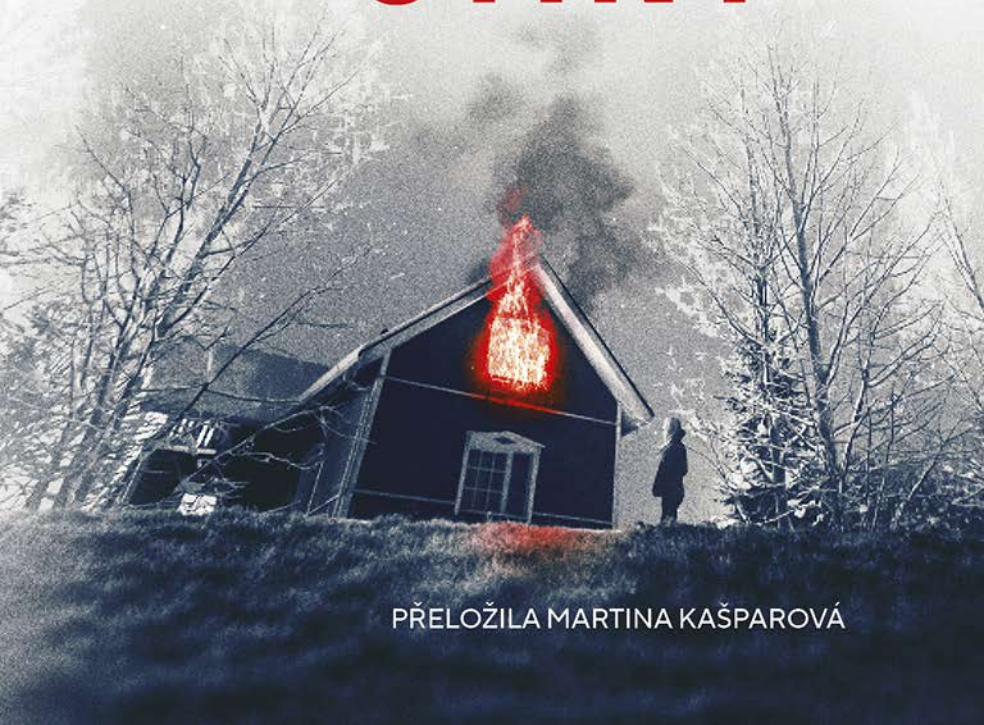
EVA BJÖRG ÆGISDÓTTIR

NOČNÍ STÍNY

DALŠÍ PŘÍPAD PRO ELMU JÓNSDÓTTIR

PŘELOŽILA MARTINA KAŠPAROVÁ

NOČNÍ STÍNY

© 2020 Eva Björg Ægisdóttir

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Martina Kašparová, 2026
Cover © kid-ethic/Mark Swan, 2026
Maps © Daniel Pocar, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

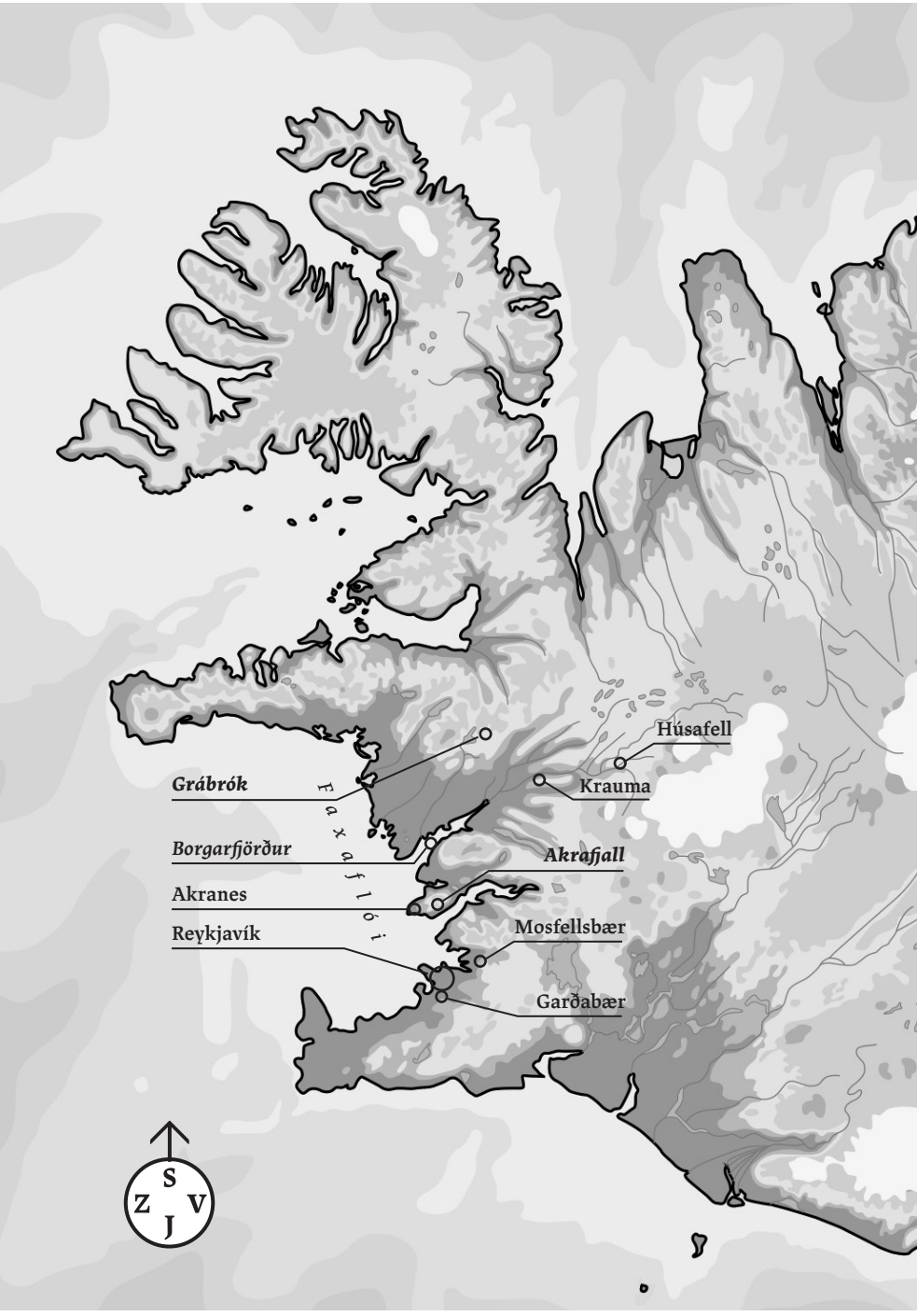
ISBN 978-80-277-8625-1

EVA BJÖRG ÆGISDÓTTIR

NOČNÍ STÍNY

přeložila Martina Kašparová

VENDETA

Húsafell
Krauma
Grábrók
Faxaflói
Borgarfjörður
Akrafjall
Akranes
Reykjavík
Mosfellsbær
Garðabær
S
Z
V
J

Akureyri

Akranes

Esjubraut
Vesturgata
Kalmansbraut
Vesturgata
Kirkjubraut
Skagabraut
nemocnice
Vesturgata
Skólabraut
kulturní dům
Bíóhöllin

policejní stanice
fotbalové hřiště Jaðarsbakkar
pláž Langisandur
koupaliště Guðlaug
Akranesvegur
Garðabraut
Innesvegur
51
509

První část

Předchozí noc

Existovalo riziko, že až déšť poleví, bude mrtvola zapáchat. Proto po telefonu stále dokola opakoval, že by ji chtěl někam přesunout. Vědět, že tam leží a s každou další hodinou se rozkládá rychleji, mu bylo nepříjemné. Pouhé pomyšlení na ni ho naplnilo tak hroznou úzkostí, že sotva vydržel sedět v klidu.

Zbavit se mrtvého těla však bylo podivuhodně složité. Jak by je mohl dostat do auta, aniž by ho přitom někdo viděl? Noci ještě nebyly dost temné, aby mu poskytly úkryt. A kam by asi tak jel? Kde by tělo zahrabal? Nikdy moc necestoval a nevěděl, kde najít nějaké příhodné odlehlé místo ani jaká je kde půda. Nechtěl riskovat, že tělo vykope nějaký hospodář. Napadlo ho, že hodí mrtvolu do moře, jenže to zase hrozilo, že vyplave někde na pobřeží. V mořských proudech se nevyznal, nevěděl dokonce ani to, kdy nastává příliv a kdy odliv.

Včera v noci se šel podívat, v jakém je tělo stavu. V alkoholovém opojení mu připadalo zajímavé si prohlížet, jak se kůže mění – její barva i textura. Odhrnul ochrannou plachtu a plastovou fólii a prstem přejel po pokožce. Pohled na mrtvého člověka skýtal určitou dávku vzrušení. Zaplavil ho jakýsi pocit neskutečna, až se mu zamotala hlava a cítil, jak mu do prstů na rukou i na nohou proudí krev. Na okamžik si myslel, že omdlí, a sklonil hlavu mezi nohy. Když se vzpamatoval, dopil zbytek vodky z placatky a obrátil se k obličeji

mrtvoly. Otevřel jí ústa, prohlížel si jazyk a zuby. Opatrně vyhrnul víčka. Oči měla pokryté bílým povlakem, nehybné a matné. Jako by smrt v tu chvíli byla až příliš skutečná a on rychle ucouvl.

Venku mu připadalo, že se pozvrací, ale místo toho padl na kolena a rozplakal se. A teď ten výjev nedokázal vytěsnit z paměti: ty nevidoucí oči, které na něj zíraly prázdným pohledem.

Sobota

Dřevěný akraneský kostel byl zaplněný do posledního místečka a okenní tabulky se začaly mlžit. Elma si nenápadně ovívala obličej tištěným programem pohřbu. Navzdory vysoké účasti bylo v kostele slyšet pouze vrzání úzkých dřevěných lavic a občasný vzlyk nebo zakašlání.

Hörður a jeho rodina seděli v lavici úplně vepředu. Elma viděla zezadu jeho prošedivělé vlasy a hladký límeček košile. Seděl vzpřímeně a díval se před sebe; neohlédl se, když se dveře kostela otevřely a lidé se nahrnuli dovnitř ani když se mu jeho dcera opřela čelem o rameno. Seděl nehnutě, jako by s ním nedokázalo nic pohnout, anebo proto, že by se při sebemenším pohybu sesypal.

Elma přesunula pohled z Hörðura na fotografii na programu. Snímek Gígji byl novějšího data, ale byl pořízen dřív, než ji poznamenala rakovina. Po stanovení diagnózy se její stav prudce zhoršoval.

Během několika málo měsíců byli všichni svědky, jak tato energická žena ztrácí veškerou sílu, hubne a nakonec zůstává pod vlivem silných léků připoutaná na lůžko. Elma viděla Gígju naposledy měsíc před její smrtí. Navštívila ji spolu s několika kolegy z policejní stanice, přinesli jí sladké pečivo a kytici.

I Hörður zhubl tak, až mu kalhoty plandaly na stehnech a všechny košile se zdály příliš velké. Od Gígjiny smrti uplynul týden a Hörður zatím ještě nepřišel do práce.

Elma zamrkala, aby zadržela slzy, a ztěžka polkla. Sævar se mdle pousmál a varhaník začal hrát. Malý kostel naplnily tóny varhan a sbor se rozezpíval. Hlasy pěvců zněly jako z jiného světa. Až tehdy Elma uviděla, jak Hörður sklonil hlavu a roztřásla se mu ramena.

***

Prosklenou vitrínu v obývacím pokoji zdědila Laufey po rodičích, dosud se jí však nepodařilo pořádně se zbavit pachu zatuchliny, který se usadil na všem, co v ní skladovali: na kávové soupravě po rodičích, na servírovací míse značky Royal Copenhagen a na krásných křišťálových skleničkách, které dostali jako svatební dar. Kdykoli se rozhodli něco z toho použít, musela Laufey všechno znovu umýt, aby nádobí nebylo cítit.

Nicméně už jí zbývalo udělat jen to. Všechno ostatní bylo nachystané. Brambory odpočívaly na lince pod alobalem, maso bylo hezky opečené a v troubě už nepotřebovalo zůstat moc dlouho a v lednici čekal moučník – obrovský bezé dort s jahodami a lékořicovými kuličkami.

Do kuchyně vešel Unnar, čerstvě oholený a v přiléhavé košili. Na rozdíl od Laufey, která si před necelou půlhodinou jen taktak stihla natáhnout stejné šaty jako obvykle, měl čas se osprchovat, oholit se a vybrat si oblečení.

„Dáš si šampaňské?“ zeptal se Unnar a pozvedl láhev.

„Ne, díky.“ Laufey si rozvázala zástěru a snažila se nenechat Unnara, aby jí příliš lezl na nervy. Nechtěla se hádat, jejich přátelé tu budou každou chvíli.

„Unavená?“

„To jako vážně, Unnare?“ zpražila ho Laufey. „Jen aby bylo jasno, po večeři uklidíš ty. Já nehnu ani prstem.“

„Bez problému,“ opáčil Unnar a se svou skleničkou šampaňského se přesunul do obývacího pokoje, aby přepnul

písničku. Sestavováním playlistu na večer strávil celou věčnost, zatímco se Laufey pachtila v kuchyni.

Laufey vzala hadřík a otřela otisky prstů, které jeho chladné, zpocené ruce zanechaly na jedné ze sklenic. Po krátké úvaze si také nalila šampaňské a dala si jeden doušek. A pak další.

„Určitě tu budou co nevidět," poznamenala a usadila se do křesla v obývacím pokoji.

Unnar pokrčil rameny.

„Však víš, jak to funguje, nikdo nechodí přesně."

„Ne, nejspíš ne." Zničehonic sebou trhla a odložila skleničku.

„Je všechno v pořádku?"

„Jo, jen jsem skoro zapomněla zapálit svíčku," odvětila Laufey a otevřela zásuvku. V jednom designovém obchodě v Reykjavíku koupila příšerně drahou vonnou svíčku, a pokud nebyla vhodná příležitost ji zapálit teď, tak kdy?

„Bože, uchraň nás toho," zamumlal Unnar – to se jí alespoň zdálo, když šátrala po zapalovači.

Laufey se zhluboka nadechla a připomněla si, že nějaká poznámka jí teď za to nestojí. K ničemu dobrému by to nevedlo. Postavila svíčku na stolek na chodbě, zapálila všechny tři její knoty a vůně se téměř okamžitě začala šířit domem. *Přípitek šampaňským*, stálo na skleničce. Jak příhodné, pomyslela si Laufey a obrátila do sebe zbytek vína.

Večer pokročil a únava po celém dni si začala vybírat svou daň. Laufey se zabořila do pohovky a téměř nezvládala udržet nit hovoru. Villi zíval a těsně před půlnocí se on a jeho manželka Brynhildur zvedli a rozloučili se. Zato pro Óskara s Harpou nebyl večírek ani zdaleka u konce. Harpa vypila osm sklenic šampaňského a bez ustání mluvila. Óskar nebyl o nic lepší, převzal kontrolu nad playlistem a pouštěl písničky, které byly populární, když byli v pubertě.

Také Laufey už ucítila, že jí víno zbytečně moc stoupá do hlavy, a šla si do kuchyně pro vodu. Jídelní stůl pokrývaly talíře a zbytky večeře. Laufey měla sto chutí nádobí uklidit, ale nepřipadalo jí to spravedlivé. Ona vařila, o úklid se postará Unnar. Tentokrát se tomu nevyhne.

Složila hadřík a podívala se z okna.

Venku pršelo, velké těžké kapky padaly v bezvětří kolmo k zemi. Laufey zavřela oči, vydechovala nosem a v nitru jako by se jí vzdouvalo moře.

Už dlouho tolik nepila a užívala si to. Cítila se bezstarostně a uvolněně. Únava zmizela, jakmile vstala, ale teď se jí najednou chtělo jít někam ven tančit. Akranes ovšem nenabízel žádné zábavní podniky, kde by mohli tančit dlouho do noci. Podlaha v obývacím pokoji bude muset stačit.

Laufey vzala novou láhev červeného vína a nalila si plnou skleničku. Talíře ať vezme čert, Unnar je uklidí zítra. Zhluboka se napila a teprve v tu chvíli si uvědomila, že všude vládne ticho. Hudba nehrála a nebylo slyšet jediné Harpino slovo.

Laufey přešla do obývacího pokoje a na stole uviděla skleničky vína a prkénko s nakrájenými sýry.

„Unnare?“ křikla, ale odpovědi se nedočkala.

Zdálo se, že se všichni vypařili.

Neděle

Ævar si ohně všiml, když stál v koupelně, podíval se z okna a uviděl podivnou záři nad domem, který přiléhal k jejich zadnímu dvorku. Nejprve si myslel, že za dům zapadlo uprostřed noci slunce, ale pak uslyšel, jak se nočním tichem nese hlasité kvílení, a uvědomil si, co se děje. Rychle si proto natáhl slipy a nezdržoval se tím, že by budil Rósu nebo si oblékal bundu.

Větvičky mu odíraly kůži, když si klestil cestu přes živý plot oddělující pozemky. Požár zuřil v části domu orientované do ulice, ale Ævar se vrhl k zadnímu vchodu a pokusil se otevřít dveře. Když se mu to nepovedlo, zabušil na sklo.

„Haló!" křikl a přitiskl čelo na dveře. „Je uvnitř někdo?"

Čekal, jestli neuslyší křik nebo neuvidí někoho přibíhat, ale nic takového se nestalo. V domě žili manželé se dvěma dětmi. Vlastně už to nebyly žádné děti, oběma bylo kolem dvaceti, třebaže dosud bydlely u svých rodičů.

Ævar cítil, že mu pod tílkem zběsile buší srdce, a ani v nejmenším nevnímal noční chlad, který vládl kolem něj. Uvažoval, jestli nemá vyrazit dveře. Ve filmech to vypadalo jednoduše, ale Ævar věděl, že ve skutečnosti to tak není.

Zaběhl za roh domu, ve vjezdu nespatřil žádné auto a trochu se mu ulevilo. Možná není nikdo doma.

„Co se to tady děje?"

Ævar se ohlédl a uviděl, jak k němu dobíhá muž z vedlejšího domu. Jak jen se to jmenuje? Jón. Jens. Nějak tak.

„V domě hoří," řekl Ævar a sotva popadal dech. „Nemůžu se dostat dovnitř. Nevím, jestli je někdo doma. Já..."

„Zavolám na tísňovou linku," prohlásil Jón anebo Jens, který měl dost rozumu na to, aby si oblékl bundu a vzal si s sebou mobil.

Ævar byl naboso a ve spodním prádle, ale nad takovými detaily teď nebyl čas přemýšlet.

„Zavolejte, já půjdu zkontrolovat hlavní vchod," řekl a rozběhl se. Do chodidel se mu zarylY kamínky a tvář se mu zkřivila bolestí.

I dveře vepředu byly zamčené, a třebaže jimi lomcoval ze všech sil, ani se nehnuly. Ozvala se hlasitá rána a Ævar viděl, že v okně jedné místnosti praskla tabulka.

Znovu se pokusil zakřičet.

„Je tam někdo?" zařval do ohně, ale odpovědi se nedočkal.

Všude byl kouř a tak prudký žár, že se blíž nedostal. Zakryl si rukou nos a rozkašlal se. Potom uslyšel sirény a věděl, že nic víc udělat nemůže.

***

Unnar se probudil oblečený v posteli. Bílá košile se mu lepila k tělu a oblekové kalhoty měl rozepnuté, takže mu byly vidět trenýrky. V ústech měl sucho, a tak několikrát zamlaskal, aby vytvořil sliny, a rukama si zaclonil oči před sluncem, jehož paprsky dopadaly dovnitř oknem.

Pokusil se posadit, ale hlava ho bolela tolik, že si musel okamžitě zase lehnout a zavřít oči. Po chvíli se vypotácel z postele a s obtížemi se dostal do koupelny, kde zbytky noci skončily v záchodové míse.

Unnar už byl na tohle příliš starý. Ačkoli pil pravidelně, většinou se nikdy neopil tak jako včera večer.

Ve sprše se snažil vybavit si události předchozí noci. Velmi dobře si pamatoval na večeři a první část večera. Na láhve

šampaňského značky Bollinger, které pili s předkrmem, na steak připravený metodou sous-vide, který se doslova rozpadal na jazyku, a na brambory hasselback. Jídlo všichni vychvalovali a následně popíjeli desetiletou whisky, kterou přinesl Villi.

Zbytek večera se ovšem topil v mlze a Unnar si ani po sprše nebyl s to vybavit, jak skončil oblečený v posteli. Nepříjemný pocit ho neopouštěl ani při oblékání. Zdálo se mu, že čím víc se snaží poskládat jednotlivé kousíčky večera, tím víc se mu vzdaluje.

Když vyšel z koupelny, jeho sedmiletá dcera Anna prováděla v obývacím pokoji gymnastické cviky. Vzpažila obě ruce, propnula nárt, prohnula se v zádech a udělala jakousi otočku. Jako by to dítě nemělo klouby.

„Páni," vydechl Unnar obdivně. „Mám já to ale šikovnou holku."

Anna se rozzářila pýchou, ale potom nakrčila nos.

„Pěkně smrdíš, tati."

Laufey našel v pracovně, s brýlemi na nose seděla před počítačem. Jakmile si Unnara všimla, zavřela okno otevřené na monitoru.

„Cože, ty kupuješ letenky?" Zdálo se mu, že předtím v okně zahlédl logo letecké společnosti.

Laufey se na něj otočila a usmála se.

„Vlastně jo," přiznala. „Potřebovala jsem koupit letenky do Švédska."

„Až teď? Zbývají přece už jen dva týdny."

„Jo, já vím, řeším to hrozně pozdě." Laufey si sundala brýle, promnula si oči, prohlížela si Unnara a na rtech jí pohrával lehký úsměv. „Jak se jinak cítíš?"

„Jde to," zalhal.

„Včera jsi toho dost vypil."

„To ty taky."

Laufey na to nic neřekla.

Unnar si popravdě nepamatoval, jestli Laufey včera pila hodně. Vlastně si na ni pamatoval jen málo, pouze to, že se bavila s ženami, zatímco se on s kamarády zapomněl ve vzpomínkách na školní léta. Také si pamatoval, že ho zpražila pohledem, když hned po jídle neodnesl ze stolu talíře.

Unnar se z jejího výrazu pokusil vyčíst, jestli se stalo ještě něco jiného, ale tvářila se nevyzpytatelně a zeptala se ho, jestli si nedá kávu.

„Ne," opáčil Unnar. „Ne, díky."

Díval se, jak jde do kuchyně, a sledoval, jak sype kávová zrnka do automatického kávovaru, který si pořídili loni na Vánoce.

Jeho manželka byla kdysi krásná, ale teď už o svůj vzhled příliš nedbala. Před několika lety si ostříhala vlasy nakrátko a začala nosit brýle. Bože, jak on ty brýle nesnášel! Přidávaly jí minimálně deset let.

Když se seznámili, bylo jí patnáct a snila o tom, že se stane kadeřnicí. Vždycky byli poměrně divocí, spali spolu na dvorku za zábavním podnikem, v posteli jeho rodičů nebo na hotelovém balkónu ve Španělsku. Dnes jí bylo dvaačtyřicet, působila v městském zastupitelstvu, učila jógu a studovala nějaký obor na univerzitě. Styděl se za ni, když mluvila na veřejnosti, protože její hlas zněl nudně a pisklavě. Sex provozovali jen velmi zřídka, a když, netrval dlouho.

Ženy mnoha jeho kolegů vypadaly o dost lépe a zjevně jim na vzhledu záleželo víc. Žádná z nich se však nevyrovnala Heleně. Helena byla nová přítelkyně Tommiho, který s ním pracoval na importním oddělení. Tommi se s manželkou rozvedl loni; jejich dvě děti byly tak jako tak v pubertě a on je vídal jen málokdy. Helena měla tmavé vlasy, útlý pas a velké poprsí. Právě dostudovala cestovní ruch na univerzitě a zbožňovala hory. Tommiho brala na túry s sebou a Unnarovi připadal jako vyměněný. Když to před Tommim nadhodil, Tommi opáčil, že za to nemůžou túry, ale všechen

sex. Ukázal mu fotografii, na níž ležela spící Helena s obnaženými prsy v posteli, a hlasitě se zasmál.

Unnar věděl, že jsou jeho myšlenky povrchní. Po dlouhém manželství by neměly takové věci hrát roli, ale hrály. Nerozčiloval ho ovšem jen Laufeyin vzhled, změnila se i ona samotná. Už nebyla tak zábavná, tak dobrodružná a bezstarostná.

Občas se mu zdálo, jako by už neměli nic společného, pouze děti, a jednou dojde na to, že vyletí z hnízda. Potom zbude jen on a Laufey a on netušil, o čem se spolu budou bavit.

„Co je?" zeptala se Laufey, když si všimla, že na ni zírá. Namočila sušenku z poloviny do šálku a vložila si ji do úst.

„Vůbec nic," odvětil Unnar.

„To máš takovou kocovinu?"

„Víš jistě, že chceš jíst tu sušenku?" vrátil jí otázku. „Myslel jsem, že držíš nějakou dietu."

Laufey ho obdařila unaveným pohledem a odvrátila se od něj.

***

Bezesný spánek prořízl dlouhý nepříjemný zvuk. Elma zabořila obličej do polštáře, ještě nebyla připravená se probudit. Zvuk se ozval nanovo a Elma si uvědomila, že je to zvonek u dveří. Vstala z postele, zabalila se do flanelového županu a vydala se otevřít. Cestou se zahlédla v zrcadle a ušklíbla se. Vlasy jí zplihle visely podél obličeje, víčka měla napuchlá a kruhy pod očima dosahovaly až na tváře.

Soudě podle Dagnýina výrazu jí Elmin stav neunikl.

„Co se ti stalo?" zajímala se ustaraně, když ji Elma pustila dovnitř spolu s jejími syny, Alexanderem a Jökullem. „Jsi nemocná? Anebo… Byla ses včera někde bavit?"

„To vstáváš až teď?" zeptal se Alexander dřív, než stihla Elma odpovědět. „Den ale už dávno začal." Dal velký důraz na slovo *dávno* a překvapeně na ni zíral.

„Jo, já vím, ale byla jsem celou noc vzhůru," řekla a pocuchala Alexandera ve světlých vlasech. Po slunečném létě je měl téměř bílé a kůži opálenou dozlatova. Elma se podívala na svou sestru. „Ale nemusíš si dělat starosti, nebyla jsem se bavit, jen jsem nemohla usnout."

„No dobře. Hele, už jsi slyšela o tom požár..." Dagný se zničehonic podívala za Elmu a povzdechla si. „Jökulle, nech tu zásuvku zavřenou."

Jökullovi byly sice teprve necelé tři roky, ale už přesně věděl, kde je nejzajímavější místo v bytě jeho tety. Zásuvka se sušenkami se navíc nacházela v příhodné výšce, aby ji mohl otevřít a posloužit si, což také při každé návštěvě dělal.

„Elmo, to nemůžeš dát ty sušenky jinam?" řekla Dagný rezignovaně, zatímco pozorovala, jak Jökull drobí čokoládovou sušenku na podlahu v kuchyni.

„Já sušenky nechci," ozval se Alexander. „Můj trenér říká, že pokud chce být člověk dobrý ve fotbale, musí jíst zdravě."

Elma nadzvedla obočí.

„O tomhle musí přemýšlet sedmiletí kluci?"

„No jasně, kámo," odvětil Alexander. V poslední době se v jeho slovníku objevovaly nápadné nové fráze a slang. Nejnověji měl ve zvyku končit všechny věty slovíčkem *kámo*. „Nechceš se oblíct, Elmo? Představení začne co nevidět, kámo."

Elma se podívala na hodiny a viděla, že pokud si nepospíší, přijdou pozdě. Slíbila, že synovce vezme do kulturního domu Bíóhöllin na divadelní představení.

„Dejte mi pět minut a budu nachystaná."

„Ty budeš potřebovat víc než pět minut," podotkla Dagný a nadzvedla obočí.

„No tak, Jökulle, dej si ještě sušenku." Elma ho pohladila po hlavě a šla se do ložnice obléct. „Co že jsi to říkala o požáru?" křikla na sestru, ale v tu chvíli se jí rozezvonil telefon.

Na druhém konci byl Hörður a ukázalo se, že Elma si představení bude muset nechat ujít.

***

Byl to šedý dům s velkou verandou a dvojitou garáží. Požár poničil jenom přední část, okno bylo prasklé a táhly se od něj černé pruhy.

Nacházel se v klidné akraneské čtvrti rodinných domů, kde žily hlavně rodiny s dětmi. Kousek od něj bydlela Elmina kamarádka se svými třemi potomky a v létě spolu sedávaly u ní na terase a pily kávu. Mezitím bylo v okolních zahradách živo – za hezkého počasí děti buď skákaly na trampolíně, nebo se ráchaly v bazéncích s horkou vodou.

Cestou na místo činu Hörður Elmě líčil, co se stalo. V noci začalo hořet v pokoji, kde spal mladý muž. Když si požáru všiml soused, okamžitě zavolal na tísňovou linku, ale přestože hasiči dorazili rychle, chlapce se zachránit nepodařilo.

„Jmenoval se Marinó Finnsson a bylo mu dvacet," pokračoval Hörður, když vystoupili z auta. „Jeho rodiče trávili noc v hotelu v Borgarfjörðuru a jeho sestra-dvojče přespala u svého přítele, takže byl doma sám. Požár propukl podle všeho v jeho pokoji."

„Tamhle?" ukázala Elma na prasklé okno.

„Jo, to je jeho pokoj," přitakal Hörður. „Už ho zkoumají technici. Mluvil jsem s nimi ráno a jsou si poměrně jistí, že oheň někdo založil úmyslně. Když přijeli hasiči, Marinó ležel v posteli sám."

Elma si to možná jen namlouvala, ale okolí jí toho dne připadalo nezvykle klidné. Rozhlédla se a viděla, že je pozoruje několik párů zvědavých očí. U jednoho z domů vlála vlajka na půl žerdi.

„To doma neměli žádný hlásič požáru?" zajímalo Elmu.

„Jo, měli. Vzbudil sousedy."

„Marinóa ne?" zeptala se.

„Ne, nezdá se, že by se probudil. V jeho pokoji hlásič byl a nejspíš se spustil velmi záhy. Za normálních okolností by

měl mít čas utéct, to by si aspoň člověk myslel. Ráno jsem mluvil s velitelem zásahu a ten mi řekl, že občas je to jen otázka vteřin."

„Poznali hned, že někdo založil požár úmyslně?"

„Brzy začali mít podezření," odpověděl Hörður a otevřel dveře do domu. „Ale jak už jsem říkal, ohnisko požáru bylo v Marinóově pokoji, což je dost zvláštní, pokud vycházíme z toho, že se jedná o případ žhářství. Vchodové dveře byly zamčené, a tak mi připadá nepravděpodobné, že se dovnitř dostal nějaký nezvaný host. Pokud tedy za sebou dotyčný zase nezamkl." Hörður se k Elmě naklonil blíž a ztišil hlas. „Samozřejmě ale existuje možnost, že Marinó ten požár založil sám."

„Možná," hlesla Elma po krátkém zamyšlení. „Anebo měl ten, kde ho založil, přístup do domu."

***

Finnur byt své matky nesnášel. Nesnášel červenou sametovou pohovku v obývacím pokoji, obraz malé holčičky u potoka a modrý kostkovaný přehoz na manželské posteli. Všechno bylo prosycené mdlým pachem cigaret, ačkoli jeho matka přestala kouřit v době, kdy jeho otec zemřel na rakovinu plic.

V domě, kde vyrůstal, vládlo skličující ticho, třebaže tam celičký den běžela televize. Před ní vysedávali jeho rodiče, oba v invalidním důchodu s malými příjmy, vždycky jim však zjevně zbývaly peníze na cigarety a alkohol. Finnur se rychle naučil, že jediným pravidlem je nesahat na máminu sklenici ani na tu tátovu. Jinak mohl být venku tak dlouho, jak jen chtěl; musel si jen dávat pozor, aby nerušil rodiče, které většinou bolela hlava a měli špatnou náladu. Rodiče na něj nebyli nikdy zlí, ne přímo, ale jejich nezájem byl možná ještě horší.

Finnur si velmi brzy slíbil, že se z téhle mizérie dostane, jakmile to jen půjde, a nebude nikdy jako jeho rodiče – a dodržel to. Nyní mu bylo pětapadesát, od svých devatenácti

nepil a peněz měl dost. Řadu let sledoval, jak zůstatek na jeho bankovním účtu roste, a připadalo mu, jako by rostl i on sám. Vnímal hrdost a moc a cítil se jako vítěz.

Co jsem ale ve skutečnosti vyhrál? pomyslel si teď a podíval se na fotografii ve svých rukou. V čem spočívalo jeho vítězství?

Na fotografii byl pětiletý Marinó a držel kotě, které sourozenci dostali k Vánocům. Ačkoli Marinó škemral o kočku mnoho měsíců, když se mu zvíře ocitlo v náruči, najednou dostal strach a na jeho výrazu to bylo vidět. Oči měl vykulené a tělo napjaté, jako by čekal, že kočka každou chvíli vystrčí drápy a poškrábe ho. Finnur přejel prstem po snímku, přál si, aby se mohl syna ještě jednou dotknout.

Po Marinóově smrti se mu zdálo, jako by klesal do nekonečných hlubin. Jistě není pravda, že jeho syn už neexistuje. Jak může svět dál pokračovat bez Marinóa?

Ostře ho bodlo v hrudi. Na okamžik ho zdrtil smutek, ale pak cítil, jak se ho zmocňuje vztek.

Tohle nebyla nehoda. Jeho synovi to někdo udělal a on podezíral jednu konkrétní osobu. Otevřel notebook, našel staré e-maily a znovu pročítal zlostná slova. Nikdy dřív si je nebral příliš k srdci, připadalo mu, že se ho cizí problémy netýkají. Byl to pro něj jen nemocný, politováníhodný člověk, který své výhrůžky nikdy neuskuteční, ale teď to celé spatřil v novém světle.

Do internetového vyhledávače zadal jméno odesílatele a uložil si jeho adresu. Nato počítač zavřel a znovu si vzal fotografii. Ponořil se do starých vzpomínek, do chvil, které už mu nikdo nevrátí.

***

„Já to nechápu," řekla Gerða, Marinóova matka, a když odkládala sklenici s vodou, ruce se jí třásly. „Nechápu, co se stalo.

Jistě za to může elektřina. Světlo v Marinóově pokoji pořád blikalo a já jsem říkala…“

„Ne,“ skočil jí do řeči Hörður. „Nic nenaznačuje, že by požár vznikl kvůli elektřině.“

Gerða zavřela oči a zhluboka se nadechla. Elma viděla, že jí dělá potíže nepropuknout v pláč.

Seděli doma u Agnes, Finnurovy stařičké matky. Když přišla Agnes Elmě a Hörðurovi otevřít, pohybovala se velmi pomalu a obličej jako by jí ztuhl. Situace sice nevybízela k úsměvu, ale Elma měla pocit, že Agnes by se neusmála, ať už by byly okolnosti jakékoli. Agnes neřekla ani slovo, jen ukázala do obývacího pokoje a sama zašla do jednoho z pokojů a zavřela za sebou dveře.

„Technické oddělení ještě stále zkoumá místo činu,“ pokračoval Hörður, „ale bohužel je celkem jasné, že se jedná o případ žhářství.“

„Vážně?“ zeptala se Gerða zaskočeně. „Ale… kdo?“

„Zatím bohužel nevíme, kdo požár založil,“ přiznal Hörður. „Na místě se našly stopy po hořlavé kapalině a úmyslnému založení odpovídá také to, jak se oheň choval. Tedy to, že se šířil mnohem rychleji, než je obvyklé.“

V obývacím pokoji zavládlo ticho, které pročíslo hlasité odbíjení hodin, až všichni zvedli hlavu. Všichni kromě Finnura. Malý, drobný muž seděl strnule na pohovce a vypadal duchem nepřítomný. Husté obočí mu dodávalo zasmušilý výraz.

„Kde jste spali ze soboty na neděli vy?“ přerušila ticho Elma.

„V hotelu v Borgarfjörðuru,“ odvětila Gerða.

„Jak se ten hotel jmenuje?“

„Hotel Húsafell. Přijeli jsme tam v pátek v pět a strávili tam dvě noci. Jeli jsme taky do, no… do lázní, do Kraumy, a dali jsme si tam jídlo v restauraci.“

„Pamatujete si, kdy jste naposledy mluvili s Marinóem?“ zajímalo Elmu.

„Volal mi v sobotu těsně po poledni. Říkal, že nemůže najít svoje plavky – chystal se do posilovny a pak do bazénu."

„Zněl nějak jinak než obvykle?"

„Ne," řekla Gerða. „Ne, nezněl."

„A co v posledních dnech anebo týdnech?"

„Ne," ozval se zničehonic Finnur. „Ne, nic takového."

„On se ale choval trochu zvláštně, Finnure," pronesla Gerða tiše. „Když nad tím tak přemýšlím, nebyl minulý týden skoro doma. Večer chodil ven a domů se vracel pozdě."

„Neměl to ve zvyku?"

„Občas ano, ale ne takhle často."

„Připadalo vám, že ho něco trápí?"

„O tom jsem popravdě nepřemýšlela," přiznala Gerða. „Ale když to teď říkáte…"

„Nic to nebylo." Finnur zněl téměř rozzlobeně. „Nic ho netrápilo a nic s ním nebylo. Byl úplně stejný jako vždycky. Úplně stejný…" Hlas se mu zlomil a Finnur uhnul pohledem.

„Nenapadá vás někdo, kdo by chtěl Marinóovi ublížit?" zeptala se Elma. „Nedostal se nedávno do nějaké potyčky?"

„Ne," vyhrkla Gerða. Popotáhla a zatvářila se zkroušeně. „Marinó nebyl ten typ, nikomu nebyl trnem v oku. Byl to dobrý student, měl dobré kamarády a žil hrozně obyčejný život. Byl… byl ctižádostivý, měl jasné názory na politiku, hrál na saxofon a chtěl se stát informatikem. Zajímal se o historii a řeckou filozofii a přečetl všechny knihy od Platona a Aristotela od začátku až do konce. Neměl žádné problémy. Žádné."

„Marinó zrovna začal studovat informatiku na Islandské univerzitě v Reykjavíku," řekl Finnur, kterému se zjevně podařilo dostat hlas opět pod kontrolu. „Nikdy nebyl potížista, jestli se z nás snažíte dostat to. Nepohyboval se ve špatné společnosti a neužíval žádné omamné látky nebo tak."

„S kým se přátelil?"

„Marinó měl stejné kamarády už od základní školy," odvětila Gerða a rychlým pohybem setřela slzu, která jí stékala

po tváři. „Ísaka, Andriho a Fríðu, svou sestru. Jo, a taky její kamarádku Sonju."

Elma ji požádala o celá jména Marinóových přátel a zapsala si je.

„Kdo má přístup do vašeho domu?" zeptala se potom.

„Jenom my." Gerða se podívala na manžela.

„Jo, jenom naše rodina," přisvědčil Finnur. „Proč se ptáte?"

„Když dorazili hasiči, dveře byly zamčené," vysvětlovala Elma, „a oheň založil někdo uvnitř domu."

„Tomu nerozumím," řekla Gerða. „Co to znamená?"

„Uvažujeme, jestli třeba Marinó nezapomněl zamknout a žhář pak za sebou jen nezabouchl dveře, takže se automaticky zamkly," odpověděla Elma.

Jí samotné se to zdálo trochu přitažené za vlasy, ale nic jiného ji nenapadalo. Pokud požár způsobil někdo, kdo nebyl z rodiny, musel se nějak dostat do domu. Elma pochybovala, že Marinó pustil někoho dovnitř z vlastní vůle – při příjezdu hasičů totiž ležel v posteli.

„Ne, to nedává smysl," namítl Finnur.

„Že by Marinó nechal odemčeno?"

„Ne, to ne. Dveře je potřeba zamknout klíčem. Nestačí jen zabouchnout, člověk musí použít klíč."

„Chápu." Elma si poposedla. „V tom případě zamkl dveře někdo klíčem zvenku."

„Ale..." Gerða se přesunula na okraj židle. „Ale my jsme jediní, kdo má klíče."

„Víte to naprosto jistě?" zeptala se Elma.

„Jo, jenom my dva a Marinóova sestra Fríða," řekla Gerða. „A taky Agnes, Finnurova matka."

Hörður si odkašlal a Elmě došlo, že se mu následující otázka nepokládá snadno.

„Užíval Marinó nějaké léky?"

„Léky?" odfrkl si Finnur. „Ne, neužíval."

„Nacházely se nějaké léky v domě?"

„Co… proč se na to ptáte?“ zeptala se Gerða zmateně.

„Jen přemýšlím, jestli si Marinó omylem nevzal nějaké léky,“ řekl Hörður. „Že si je třeba spletl s prášky proti bolesti.“

„Nevím, co tím chcete naznačit,“ ozval se Finnur podrážděně, „ale Marinó žádné léky nebral. Neprováděl žádné nesmysly.“

„Myslíte si, že existuje možnost, že by ten požár založil sám Marinó?“ zeptal se Hörður opatrně.

„Ne, tohohle já se odmítám účastnit.“ Finnur vyskočil a našpulil rty.

Hörður rychle dodal:

„Ptám se proto, že vašeho syna podle všeho neprobudil požární hlásič, který zato okamžitě probudil sousedy. Když přijeli hasiči, Marinó ležel dosud v posteli a zjevně se ani nepokusil dostat pryč.“

***

Rozhovor s Marinóovými rodiči byl náročný. Elma se vždy děsila toho, když musela pokládat otázky na tělo, ačkoli to bylo nezbytné. Nepříjemné otázky byly často ty nejzásadnější, ale lidé se k nim stavěli různě. Po rozhovoru byl Finnur, Marinóoův otec, natolik rozhořčený, až to v něm vřelo. Ani se s nimi nerozloučil, odebral se do jiné místnosti a nechal Gerðu, aby je doprovodila ke dveřím.

Bylo pochopitelné, že Marinóovým rodičům připadalo nepravděpodobné, že by někdo přišel do synova pokoje uprostřed noci, založil tam požár, zamkl za sebou a zmizel, aniž by Marinóa probudil. Elma tu možnost přesto zatím nechtěla vyloučit; na povrch toho mohlo vyplout ještě spousta.

Gerða jim řekla, že jediné náhradní klíče od domu jsou schované pod kamenem venku. Bylo tudíž možné, i když ne příliš pravděpodobné, že klíče někdo našel a dostal se dovnitř. Třeba nějaký soused, který věděl, kde jsou schované.

Elma také zvažovala možnost, že Marinó sám někomu otevřel, ale nedokázala vysvětlit, proč zůstal ležet v posteli, pokud tedy neměl přítelkyni, o níž jeho rodiče nevěděli.

„Který kámen to podle tebe je?“ zeptal se Sævar.

„Gerða říkala, že je to celkem velký kámen pod oknem,“ řekla Elma.

Po návštěvě u Marinóových rodičů vyzvedla Sævara na policejní stanici. Hörður tam zůstal, chystal se projít si tiskovou zprávu do médií a pak jet domů. Elma nechápala, co dělá Hörður v práci, když od Gígjiny smrti uplynul teprve týden. Bavila se s ním před víkendem, kdy jí tvrdil, že si vezme několikaměsíční volno, ale místo toho přišel na stanici hned první den po pohřbu. Elma by si ze srdce přála mu říct, ať nikam nespěchá, ale nevěděla, jak to formulovat.

„Celkem velké jsou všechny,“ poznamenal Sævar.

Měl pravdu. Podél domu někdo vyrovnal velké kameny, nejspíš na okrasu.

„Každopádně je to skvělá skrýš,“ řekla Ema. „Většina lidí dává klíče prostě jen do květináče nebo do stínítka venkovního světla.“

Ona sama si v dětství chodila pro klíče do květináče u vstupních dveří, v těch několika málo případech, kdy bylo zamčeno. Nejčastěji bylo všude otevřeno, ať už byl někdo doma, nebo ne.

Elma si navlékla rukavice a odvalila ke straně největší kámen, který pod oknem viděla. Žádné klíče nenašla, a tak chvíli pokračovala v hledání.

„Žádné klíče tu nejsou,“ prohlásila nakonec. Narovnala se a rozhlédla se. Provoz kolem domu byl nezvykle hustý, auta na začátku ulice zpomalovala a lidé si chtěli bezpochyby prohlédnout škody po požáru. Noční události se rychle rozkřikly, jelikož se případ rozebíral ve většině islandských médií.

Když dnes Elma o něco dřív projížděla městem, viděla, že vlajku na půl žerdi vyvěsili další místní. Ačkoli dokázala

vyjmenovat řadu nevýhod vyrůstání na malém městě, mělo to i své výhody, a sounáležitost byla nesporně jednou z těch největších. Pokud se stalo něco zlého, lidé stáli při sobě.

Elma se snažila příliš nemyslet na Marinóovu rodinu, přátele a příbuzné. Ona a Sævar se potřebovali soustředit na vyřešení případu a prvním krokem bylo promluvit si se sousedy. Snad někdo z nich viděl něco, co by mohlo tuto příšernou událost vysvětlit.

Od okamžiku, kdy zazvonili, uplynula jen chvilka, než se dveře otevřely. Pozdravil je muž v jejich věku, něco málo přes třicet, v brýlích a s řídkými vlasy. Vydali se za ním do kuchyně, kde seděla žena s vlasy vyčesanými do rozčepýřeného uzlu.

„To vy jste v noci zavolali na tísňovou linku, je to tak?" začala Elma.

„Ano," přitakala žena a podívala se na muže. „Volal tam Jens."

„Ano," potvrdil Jens. „Nějak jsem nemohl usnout, a když jsem přecházel tady po kuchyni, uslyšel jsem požární hlásič. Přešel jsem k oknu a uviděl, že se od Gerðy a Finnura valí kouř. Vyběhl jsem ven, viděl jsem, jak Ævar ze sousedního domu buší na dveře, a zavolal jsem na tísňovou linku. Kdybych věděl, že je uvnitř ten kluk, snažil bych se víc…"

„Hasiče jsme ale uslyšeli vzápětí," skočila mu žena do řeči, snad aby ho ukonejšila. „Jens ještě skoro ani nezavěsil, když jsme je uslyšeli přijíždět."

„Neviděli jste u domu někoho, když jste vykoukli ven?"

„U domu? Ne, já… Jensi?"

Jens se zamračil.

„Ne, nikoho jsem neviděl. Každopádně bych toho moc neviděl, i kdyby někdo vycházel jejich vstupními dveřmi."

Elma se podívala z okna směrem, kam Jens ukazoval, a viděla, že má pravdu. Vstupní dveře Gerðina a Finnurova domu

nebylo vidět, protože jejich garáž byla mírně předsunutá a zakrývala vchod.

Jensovi netrvalo dlouho dát si dvě a dvě dohromady.

„Vy si myslíte, že požár někdo založil úmyslně, viděl jsem to ve zprávách."

„Zkoumáme všechny možnosti," odvětil Sævar, třebaže Jensovo konstatování nebylo přímo otázkou. „Zatím není úplně jasné, jak oheň vznikl."

Manželé zjevně nebyli přesvědčení o tom, že jim Sævar říká celou pravdu, a vyčkávali, jako by jim snad ticho mohlo poskytnout nějaké další informace. Potom ale někdo v domě křikl „hotovo" a žena se omluvila a odešla.

„S Gerðou a Finnurem se znáte dobře?" zajímalo Elmu.

„Možná ne dobře, ale jsme sousedi. Občas spolu mluvit musíme." Jensovi lehce zacukalo v koutcích, třebaže se to nedalo označit za úsměv. „Viděl jsem, že o víkendu někam jeli. V pátek odpoledne jsem zahlédl, jak Finnur dává tašku do kufru u auta. V posledních dnech se toho u nich dělo dost."

„Cože?"

„Jo, hlavně teda v pátek."

„Co přesně?"

„Já jen... Sourozenci zjevně využili příležitosti, že jsou rodiče pryč, a uspořádali menší večírek. My si nestěžujeme, ale v pátek tam bylo dost živo až dlouho do noci. Policajty jsme ale nevolali."

„Někdo jiný ano?"

„Jo, byl tam bordel, a tak přijeli policajti a zarazili to. Já osobně jsem nic neviděl, ale dozvěděl jsem se to od Rósy a Ævara naproti. To oni zavolali policii."

***

„Já jsem v naprostém šoku, nevím, co na to říct. Chudák Finnur, chudák Gerða." Rósa se podívala z okna v kuchyni

a hlasitě si povzdechla. „Nechce se mi věřit, že je Marinó po smrti. Takový hodný kluk."

Rósa s Ævarem bydleli v domě za domem Marinóovy rodiny. Zahrady k sobě přiléhaly, ačkoli je odděloval hustý živý plot.

Ævar si požáru všiml jako první. Elma se dozvěděla, že přeběhl k domu a pokoušel se dostat dovnitř.

„Slyšela jsem, že ohně jste si jako první všiml vy," prohlásila Elma směrem k Ævarovi.

„Ano." Ævar se díval zamračeně přes stůl. „Nic moc užitečného jsem ale neudělal."

„Můžete nám popsat, co se stalo?"

Ævar si odkašlal a pak v krátkosti vyprávěl, jak se uprostřed noci probudil a uviděl záři ohně. Nejprve si neuvědomil, že hoří, ale pak uslyšel kvílení požárního hlásiče a vyběhl ven.

„Snažil jsem se dostat dovnitř, ale..."

Ævar uhnul pohledem a Rósa mu položila dlaň na paži. Prsty měla napuchlé a prstýnek na prsteníčku se zdál být příliš těsný.

„Nic by to na tom nezměnilo," řekla Elma. „Požár se šířil tak rychle, že kdybyste šel do jeho pokoje, nejspíš byste se sám vystavil nebezpečí."

„Ve zprávách tvrdí, že se možná jedná o žháře," ozvala se Rósa po krátkém tichu.

„Řada věcí tomu napovídá," přitakala Elma. „Proto jsme se vás chtěli zeptat, jestli jste si u domu nevšimli něčeho neobvyklého."

„Ne, já jsem nic neviděl," opáčil Ævar. „Ale moc jsem se kolem sebe nerozhlížel."

„Ævar vyběhl ven jen ve spodním prádle," řekla Rósa. „Pochybuju, že myslel na něco jiného, než že se potřebuje dostat do Gerðina a Finnurova domu."

„A co vy?" obrátila se Elma na Rósu.